

בעצם לא קרה כלום, וזה, דוקא, המרגיז. אבל דבר אחד יכול אני לומר לך בבטחון. היא היתה אחת הנקבות היפות ביותר שראיתי אי פעם. היה לה גוף... משהו מוסרי קלי, משהו שמתנגן כשהוא מתנועע. בכל צעד שהיתה עושה, היו רוח וגמישות; בכל תנועה של הוד — חמימות וחיבה. אפילו דיב — שהוא שונא נשים באופן פרינציפלי, וטוען שאין בתורתן יפות בכל העולם חוץ מבאיטליה, — הודה שזו יכלה לשמש אחת הדוגמאות לאידיאל היופי שלו. (אני בטוח שהיא איטלקיה, העיר).

— נדמה לי, שראינו אותה, לראשונה, באנטורפן. עגנו שם יומים כדי לסיים את העמסת המרי-הברזל, ושעה קלה לפני ההפלגה הופיעה במכונית-טקסי הדורה. ועלתה בכבש האניה. נער התאים נשא בעקבותיה את כוורתה העשויה עור בהיר, וכל הקצינים שהיו פנויים אורה שעה, עמדו והסתכלו בה כאילו היתה תמונה התלויה על קיר התערוכה. כה אנתנו ראינו אותה ראה חסופה לבנה, מפני שהיינו עסוקים כרגיל, וקצת יותר מן הרגיל. ה"בוסן" החליט, כנראה, להשיג שיא עולמי בהרדת ה"בומים", (ורעות המנופים העשויות ברזל, שבתחילה חשבת אותם לתוחמים, ואחר-כך כינית אותם בשם צנורות שיוצאים מן התורן, ועוד בשמות מסוג זה, שהוכיחו את בורותן הרבה בעיני אניות).

יתכן שאתה היית מוריד את ה"בומים" ביתר נחת ובי עזרת פחות אנשים — אבל אצלנו זה לא כך. ה"בוסן" משוכנע שה"בומים" הכבדים יש להם תכונה ליפול על ראשו של מישהו אם לא מטפלים בהם בזהירות ובעודף בטחון. למעשה, זהיר הוא כל-כך בשעת דורותם עד של-שמע צעקותיה, נדמה לי כי עבר עליו פעם נסיון כזה, וה"בוס" כינוני חבט לו על ראשו, כאשר היה צעיר יותר.

לכן, כמו שכבר אמרתי, לא יכולנו להבונן בה באופן יסודי, אך העובדה שאנחנו זוכרים, בכלל, את הפרט הזה, יכלה להוכיח לך עד כמה יפה היתה. אל הנשלת, שהיה זה אחרי שבילינו שלשה ימים באנטורפן, ובמדה מסוימת שבענו מנשים, אם אפשר לומר כך. לכן, כדי שאינו נוסעת תעשה עלינו רושם חזק עוד לפני שיוצאו לים — עליה להיות, כאמת, מלכת יופי.

עבור שעה הפלגנו והיינו עסוקים בעבודות שונות של פינוי הספון וסידורו, עד רדת הלילה. והנקבה היפה — כשם שנכנסה לתאה בחלית הנסיעה, כך נשארה שם ולא הראתה את פרצופה במשך יותר משבוע ימים. למעשה, מצאנו הצדקה מסוימת להתנהגות זאת. לא קבלנו, כמויך, את דעתו של מקס, שטען כי פרצופיה-השודדים שלנו הפחיתו דו אותה ולכן מסתתרת היא בתאה. וכן, לא רצינו לקבל את הסברה של אליק, שהקצינים עושים זיום בחדרה כל היום וכל הלילה.

שטיות — במיץ, אמרנו, מזוג האויר אינו מתאים לנוסעים. ובאמת היתה רוח שנשבה בעקבותי מסוימת, והיו גלים שהתרומו לגובה מסוים, והאניה שובנתה, בעיקר, לשוט באמבטיות סגורות, החלה לחוש קצת סחירות ולהתפתל בהתפתלויות של שכור.

כפי שכבר ראתי, אין זאת אגיה המובילה נוסעים. יש כמה תאים מהודרים על ספון-הסירות, אבל הם היו קודם לכן מגורי הקצינים, ורק אחר-כך הפכו לזאני-נוסעים, מח לקה ראשונה, כאשר החליטה החברה להתחרות בכל חברות האניות הזרות המשימות אניות-נוסעים מפוארות בכל קו העולם. כשיצאנו לים, שהוא התעלה האנגלית הידועה ל-שמצה, פגשנו במה שנקרא "רוח גודית", וזאת היא מין ספחה-ימית ממדרגה-ראשונה. אם נפתל לאניה שלך "רוח גודית", יכל אתה לומר "קדיש" על לוח הזמנים של הנסיעה. הרוח אינה מרפה ממך לאורך כל הדרך. אתה יורד דרומה ונאבק בה על כל מייל ומייל, אחר-כך אתה טובב ומשנה בפתאומיות את הכיוון שלך למזרח בתקוה שתפטר ממנה, והרוח שבה ומקדמת את פניך ליד הגיברטר, ונוסעת מול החרטום עד הרגע שהנך מגיע באחור של שלשה ימים לנ-מלהיבה.

מה יכלנו לעשות? ועמדנו ליד ההגה וקיללנו, אכלנו וקיללנו, צבענו קירות וקיללנו, גרדנו חלדה וקיללנו. הן קפטן קילל, והקצינים קיללו... הללו, האחרונים, קיללו בגלל סבה אחת לגמרי, וזהו העיקר: היפהפיה לא יצאה מתאה כל זמן שטנו דרומה, והשמים היו אפורים כעופרת. אחרי שבועה ימים הלנה למאוסה, ונלה לפנינו צוקן האהוב והתלול של חוף ספרד, וירענו שעוד מעט נפנה מזרחה ונכנס לתוך הים שלנו, שבו השמש מאירה פנים, ומחממת, והרוח אינה תצופה, אלא פתוח-ארוחת ממוש מעת ועצלנית. סכבנו ונכנסנו לתוך המיצו הנאה, ולמחרת בבקר — היינו בים-התיכון. המים היו שקטים ונוחים, והרוח, באורח פלא, נשבה מאחור ברוב חיבה וידידות. אכן, יום נהדר היה. ובאותו יום ראינו איתה על ספון ה-סירות.

ישכנו רכובים על גבי ה"בומים" שהיו הפעם מורדים ומאוזנים, ועסקנו בריחצתם במי-סודה. יכול להיות שאתה היית רוחץ אותם בעזרת סולס — אבל אצלנו נהוג אחרת. מתוך נסיון (אני יודע של מי) התברר שהדרך הנוחה ביותר לריחצת "בומים", היא לרכב עליהם ולוונ לאט-לאט אחורה עד שגמרת עם ה"בום" ועם אחורו מנוסך. ה"בומים" בדרך כלל מקבילים הם, שנושמים, ועל כל אחד מהם רוכב אחד-המלחים כששני דליים תלויים מלפניו, אחד מהם — תמיסת-סודה, ובשני — מים רגילים שנקראים משומ-מה "מתוקים". טבלתי את המטלית בדלי שמיזין שהכיל סודה, סחתי אותו במקצת, ומרחתי את ה"בום" אשר עליו רכבתי.

יתכן שאתה היית משקיע כוח בשפשוף הברזל המזוהם — אך אצלנו נהוג (כמו בכל אגיה) שהגולל חייב להיות מכוסה תמיד בשכבת צבע וכל תינוק וכל שותמי-סודה חריפה אוכלת את הצבע וחושפת את מערות הברזל עד שהוא מסמיק מבושה ומחליד. לכן, השינה היא: לאט לך עם הסודה, מרה, בעדינות אם אפשרים לך זאת השרירים, ואחר-כך שרף את המקום במטלית שטבית במים ה"מתו-קים". אם יש לך מול, נשאר המקום ששטפת נקי וגוצץ

כחדש, ואם לאו, סימן שהגיע הזמן להחליף את תמיסת הסודה בחדשה...

בקינור, עוד אני רוחץ לתומי את מרכזו של ה"בום", ואליק, המתחרה שלי, שישב רכוב על ה"בום" המקביל, צייץ לי בשפתיו, ושרק חש כדי להפנות את תשומת-לבי. תחילה חשבתי: אוי ואבוי, ה"בוסן" מביט ורואה כמה כת-מישתי גיטיית לטשטש בלי-הצלחה ולבסוף הנוחתים מתוך תקוה שאיש לא ישים לב אליהם. אך אליק עויה את פניו פעמים מספר ואף הצביע בידו, ולבסוף תפשתי מה כונתה, ושלחתי את מבטי לעבר ספון-הסירות.

חי אלהים! כמעט וצנחתי ממרום-מושבי מרוב הפתעה. היא עמדה ליד המעקה ונהנתה מזיו השמש וממראה הים התכול... יפה היתה כנמפה, שכה אחיה... נכון, אמנם, שזה שבוע לא ראיתי אשה, ובמצב כזה, כל קליפה נראית לך כמשהו שראוי לשים אליו לב, אבל נשבע אני לך: הפעם לא טעייתי ולא שגיתי כדמינות-היא היתה באמת כליל השלימות.

שער שחור וחלק פאר את ראשה. יפי פניה היה טבעי, וצבע עורה רענן ושחום במקצת. על גופה לבשה בגד ספורט לבן, מתוך בכמה מקומות שהמתחה נאה להם. בין אזי-בעותיה החזיקה סיגריה ששפתה האחת העלתה עשן, והי-שניה — סמוקה היתה מסומק שפתייה. חדלתי לנקות את ה"בום", והתבוננתי בה בלב מלא ההרורי עבירה. אילו הייתי סיגריה, אמרתי לבלי, והיתה מגישה אותי אל שפתייה... אילו הייתי מעקה והיתה נשענת עלי... אילו הייתי...

הי, הסודה שלך מטפפת על הספון! והזריני אליק. נאנחתי וסחתי כמה טיפות סודה לתוך הדלי. אליק ישב זקוף על גבי ה"בום" שלו, מעשה גנדרנות, נעץ סיי-גריה בוויית פיו וניסה לשנות לעצמו ארשת של גבור הי-רוכב על סוס אביר. אף אני הרגשתי מעין דחיפה להת-בלט במשהו והחילתי לרחוץ את ה"בום" בקפדנות ובמרץ,

כאילו שום דבר בעולם, מלבד העבודה, אינו מעניין אותי. מעין התחרות התפתחה בעבודת הריחצה שלנו, ומדי פעם מעיפים היינו מבט חשאי לעבר הנערה הנפלאה שעמדה במנוחה על ספון-הסירות וחלמה בהקין. "אני חושב שהיא צרפתייה", אמר אליק, (ודע לך שאצלו נחשב הדבר למחמאה מסוג-ראשון. לא כל בחורה זוכה מפיו של אליק להגדרה קדושה זו).

"לא, ספרדיה, נדמה לי", אמרתי. (אני, מצדי, משוגע אחרי ספרדיות).

"אה", נאנח אליק בעצב מעושה, "היתה לי אחת כי זאת באנטורפן... מצצה ממני את הנשמה..."

"כן, גם לי היתה אחת כזאת..." אמרתי כשבלבי תפילה המסתכמת במלה "ולואי".

"בחורה נפלאה..." העיר אליק. "מי?" תמתי.

"זאת מאנטורפן", אמר אליק. "אה", נרגעתי.

המשכנו לשטוף את ה"בומים" בתנועות נאות ככל הי-אפשר. אליק תקן את הסכבה המטונפת שעל צוארו בתנועת יד אצילית. ואחר ראינו את הקצין השני קרב אל הנערה כשהוא לבוש במדיו המצוחצחים ביותר.

"הבט!" אמרתי בתערומת קלה. "שום דבר..." הרגיעני אליק בבטחון עצמי.

הקצין שוחח עם הנערה בקלות ובחופשיות, אך לא שמענו את דבריו. מבטינו נעשו עתה תלולים יותר, וקלטנו כל ב-ב-חוק וכל חיוך, וכל גילוי שניים מביהקות מצדה של היפהפיה. אליק החליק בחשיבות על זיפי זקנו הפרוע בן השבוע, ואני התגדרתי בחשש-שקל מתחת לכובעי המוכ-תם בצבע. לא עברו דקות מספר, והקצין והנערה פנו לל-כת ונעלמו בכיוון בנין-גשר-הפיקוד.

"אה", אמרתי בבזז, "כולן כאלה. טפשות כמו עץ. רוד אות מדים וזה מסנור אותן".

"לא הייתי נוגע באחת כזאת", ענה אליק בתעוב, "אני שונא סנוביות..."

"יש לי חתיכה בחיפה ששזה עשר כאלה..." אמרתי. "כמו כלום..." אמר אליק. "חתיכה לא מוכרחה להיות יפה..." העיקר שלא תירא את האף..."

עבדנו רגע בשתיקה כשאנו זזים מדי פעם לאחור, גוחנים ומשפשפים במטלית את הברזל העגול.

"השארתי שם כתם גדול", הערתי לאליק. "אני יודע", אמר. "לעזאזל, הישבן כואב לי, ולך?..."

יותר לא דברנו. עבדנו בשתיקה עד רדת הערב. רחצנו ארבעה "בומים", ושתי ארובות אויר גדולות. יתכן שאתה היית מספיק יותר, אבל אצלנו, הסיסמה היא: "אין מה למהר, תגמור ענין אחד יתחיל ענין אחר." (החרוזים אינם שלי, ואל תביט בי במבט כזה).

מדי יום, בשעות הצהרונים, מופיעה היתה באותו מקום בקרבת מעקה ספון-הסירות, וההסתכלות בגופה החמוד נעשתה אצלנו מעין פולחן. מדי בואה למקומה, היה מישהו נחפו להתקשר עם האחרים.

"היא באה!"

הידיעה היתה עברת כבוק בין מלחי-הספון, ומיד משגים היו כולם את מקום העבודה שלהם כדי שיוכלו להזיז את עיניהם ביופי הבלי מצוי שגפול בחלקנו. המרגיז ביותר הוא, שבכל יום ולבשת היתה בגו אחר אשר הלם אותה יותר מן הקודם. ומה שגרוע בהרבה מזה: בגלל החום, שינתה את הסרקתה, הרימה את שערותיה אל-על, וגילתה בכך את צוארה החטוב משיש נדיר... לא, לא יכלתי עוד. חי אלהים! החלוחי לחלום עליה גם בלילות...

ובאתו מאותם הלילות, כאשר סימתי את משמרת-ההגה שלי, בחצות, פגשתי את אליק שחפשי בהתרגשות רבה בסביבת גשר-הפיקוד.

"בא! בא מהר!" אמר בנושימה כבדה. "מה יש? מה קרה?" נבהלתי.

אלהים! שרפפה בתא, — חשבתי — או שיטפון, או... או...

מי יודע מה...

"בא, תראה משהו", אמר אליק.

הלהיטות שבקולו הפחדתיני במקצת. הלכתי בעקבותיו עד הגיענו לפנת מעקה שבקרבת ספון-הסירות. אליק ססס על ארגו שעמד בקרבת המעקה, נאחו בקורה הקבועה במ-קום, ושרבב את גפו החוצה עד היותו תלוי בין שמים ובין ים.

כמעט שפרצתי בצעקה, חשבתי שברצוני לאבד את עצמו לדעת לעיני, וכבר מוכן הייתי לדבר על לבו, להתחנן, ול-נסות לשכנע אותו לבל יעשה זאת, כי החיים יפים, ואנחנו צעירים, ולא כדאי, ואל תהיה טפש, ובכלל... אך אליק הביט בי בעינים שכלל וכלל לא הביעו מות, ולחש:

"ששש!!!"

"מה הענין?" תמתי.

"בוא הנה", רמו אליק בחצי קול.

יתכן שאתה היית מטפס לשם בלי היסוס, אבל אני, חביבי, גם בשעת עבודה חשובה לא תוציא אותי מתוך למעקה ולו גם תגרדני בשתי ספינות-גרר ושלושה "וינציים", ולא כל-שכן בשעה כזאת, באמצע הלילה, לשם מיידוע-מה.

"בוא!" זרזני אליק כשהבחין בסרובי, "היא מתפשטת!"

מיד קפצתי בוריוות על המעקה, ובשעת מעשה כמעט ונשמטתי המימה. נאחתי בקורה בכוח איתן וניסיתי לר-חוף את ראשי עד כמה שאפשר כלפי חוץ.

"איפה? איפה?" שאלתי בעצבנות.

"ששש!!" רמו אליק, "הנה!"

הבטתי וראיתי כי פנים תא הנוסעים המפואר נשקף אלי מעל גבי זוגית הצהרה-הפתוח, שבנפול עליה האור שמשה כראי מצויץ. חי נפשי! ראיתי ורואה ליד ארון הבגדים הפתוח, לבושה בחלוק דק וצמוד לגוף, עיני התרחבו מא-ליהן במאמץ לקלוט כל פרט ופרט מן הנעשה בתא.

"היכף תראה, היא תתפשט!" לחש אליק בקול רועד.

בלעתי את רוקי בהתרגשות ובצפיה. מזור, יכל אתה, לפע-מים, לבלות ימים תמימים בחברת בחורה עירומה, ומעורמיה לא יעוררו בך אף רבע מן ההתרגשות שהם מעוררים בך בהציץ אליה מבעד לחור המנועול או החלון, מבלי שהיא תרגיש בכך.

השד יודע מה קיננו שתעשה שם בעוד אנו מציצים אליה במתנוג, אך תלויים היינו בחוץ בכוחות נואשים ממש, והריר מלא את פינו בתאוה.

הנערה הוציאה לבנים עשויים משי מתוך הארון, והגיחתם על המטה.

עכשיו! חשבנו בלב פועם. אותו רגע שמענו נקישה על דלת-התא. הנערה פתחה את הדלת קמעא וראינו את הקציין-השני, עומד בתפה, וחיוך טפשי שפוך על פניו. אלאמלא המרחק שבינינו ודאי מבחין הייתי בירי אשר מלא גם את פיו.

הנערה דברה עמו מלים מספר מבלי לפתוח את הדלת יותר ממחצית.

הקצין נסה להכנס פנימה. הנערה דחתה את סיונו. שוב והחלפו מלים מספר בניניהם. עניו של הקצין שוטטו בברק-פרא על חמוקי גופה העטופים בחלוק. אחר נסוג לאחור בנימוס ונדלת וסגרה בפיו, ונועלה בכרית. אליק רמו לי במרפקו בין צלעותי וכמעט שהפילני הימה. הס-תכלתי פנימה בתפוזן, אך הנערה נעלמה מעיני.

"איפה היא?" שאלתי בחשש-קל. "איפה היא?"

נשכבה בסטה... אמר אליק באכזבה.

חכינו עוד דקה בלב אחוז-תקות, ואחר, ככה האור בתא-ידינו ממקום שתנו מלאי זעם ושנאה.

"ראית דבר שכזה?" רטן אליק.

"היא לא נתנה לך", אמרתי.

"היא לא נתנה לאף אחד. חושבת שהיא מיידוע-מה?"

התלונן אליק.

"בחורה הגונה, ימח שמה!" פלטתי בבזז.

הוא אשר אמרתי: שום דבר לא קרה. האם אין זה מר-גיני?